

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce M.D., zastoupeného Mgr. Michalem Mannem, advokátem, se sídlem Orlí 36, Brno,** proti **žalované České obchodní inspekci, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2012, čj. ČOI 67949/12/O100/2200/11/12/Hy/Št**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2012, čj. ČOI 67949/12/O100/2200/11/12/Hy/Št (*dále jen „napadené rozhodnutí“*) domáhal snížení pokuty uložené mu rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského (*dále jen „správní orgán I. stupně“*) ze dne 9. 5. 2012, čj. ČOI 48098/12/2200 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*) ve výši 75.000 Kč za porušení povinností podle zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (*dále jen „ZOS“ nebo „zákon o ochraně spotřebitele“*). Dále žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

2. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 9. 2012, čj. 57 A 57/2012-65, nebyl žalobě přiznán odkladný účinek pro nesplnění podmínek stanovených v § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*).

II. Důvody žaloby

3. Žalobce uvedl, že podává žalobu proti té části výroku napadeného rozhodnutí, kterou se podle § 90 odst. 5 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „s.ř.“ nebo „správní řád“*) potvrzuje prvostupňové rozhodnutí, neboť při vyměření pokuty správní orgán postupoval nezákonně a žalobce nesouhlasí s výší pokuty.

4. Za správní delikty, které Česká obchodní inspekce (*dále též „ČOI“*) zjistila při kontrolách ve dnech 17. 12. 2011, 20. 12. 2011 a 21. 12. 2011 v provozovně žalobce před obchodním centrem Globus, Chotíkov 385, Plzeň (*dále jen „OC Globus“*), byla žalobci příkazem správního orgánu I. stupně ze dne 13. 3. 2012, čj. ČOI 34853/12/2200, uložena pokuta 100.000 Kč. Po podaném odporu správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 9. 5. 2012, čj. ČOI 48098/12/2200, pokutu snížil na 75.000 Kč. V podaném odvolání žalobce namítal, že je pokuta stále ještě vysoká a má pro něj dosti nepříznivé následky hraničící až s možností likvidace jeho podnikání, proto navrhoval její snížení na 50.000 Kč.

5. **V rámci prvního žalobního bodu** žalobce namítal porušení zásady zákazu dvojího přičítání při stanovení výše pokuty, když správní orgány obou stupňů přihlédly několikrát jako k přitěžující okolnosti k takové okolnosti, která je zákonným znakem posuzovaného správního deliktu. Odkazoval v té souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 4 As 33/2010-103 (všechny rozsudky zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz) s tím, že žalovaný chybně podřadil hledisku povahy protiprávního jednání, které je významné při úvaze o výši pokuty, samotnou skutkovou podstatu správního deliktu, neboť v rámci úvah o výši uložené pokuty hodnotil i to, že byl porušen zákon a že správní delikt byl vůbec spáchán. Tím se žalovaný dopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť ohrožení oprávněného zájmu spotřebitele je předpokladem pro vyvození sankční odpovědnosti, ale netýká se úvah o výši uložené pokuty.

6. Další z přitěžujících okolností bylo, že byl správní delikt podle § 3 písm. c) ZOS zjištěn opakovaně. Žalobce se však o spáchání jednotlivých správních deliktů v jeho provozovně dozvěděl až s měsíčním odstupem (v lednu 2012). Přičtení této okolnosti k tíži, proto považoval za nespravedlivé a nesouhlasil s argumentací žalovaného, že při absenci zákonné lhůty k oznámení o provedení kontroly a seznámení s kontrolním protokolem je oznámení učiněné až za měsíc po provedených kontrolách zcela standardní a že ani případné provedení následných nápravných opatření by již nemělo vliv na skutečnost, že došlo ke spáchání správního deliktu. Dle žalobce lhůta k oznámení zahájení kontroly sice v zákoně č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (*dále jen „zákon o státní kontrole“*) stanovena není, z toho však nelze dovodit libovůli správního orgánu rozhodnout, kdy má být kontrolovaný subjekt o této pro něj zásadní skutečnosti informován. Měsíční lhůta pro oznámení o kontrole sice může být v praxi správního orgánu obecně standardní, avšak není standardní v konkrétním případě předvánočního prodeje kaprů omezeného na několik dnů. S ohledem na logiku věci, na obecné zásady dobré správy (§ 177 odst. 1 s.ř.) a na kritérium rozumnosti a účelnosti by oznámení mělo být učiněno tak, aby byla šetřena práva kontrolovaného subjektu, tedy alespoň tak, aby kontrolovaný subjekt mohl zasáhnout a pokusit se učinit opatření k zabránění porušení právní povinnosti. Oznámení provedených kontrol v lednu 2012, měsíc po ukončení prodeje kaprů, nepovažoval žalobce za souladné s uvedenými hledisky. Pokud by se dozvěděl o spáchání správního deliktu hned po první provedené kontrole, mohl učinit odpovídající opatření, aby se další správní delikt neopakoval, např. vyhodit prodáváče. Závěr žalovaného,

že ani případné provedení následných nápravných opatření by již nemělo vliv na skutečnost, že došlo ke spáchání správního deliktu, není úplně správný, protože by mohl alespoň zamezit opakování a vyloučit tak tuto přitěžující okolnost, ke které správní orgán později přihlížel při vyměrování pokuty.

7. Tím, že žalobci nebylo oznámeno zjištění správního deliktu, nebylo mu umožněno zbavit se odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 24b odst. 1 ZOS, podle něhož právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby porušení zabránila. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že účelem § 24b odst. 1 ZOS je umožnit zbavit se objektivní odpovědnosti za správní delikt podnikateli, který prokáže, že před jeho spácháním vynaložil veškeré možné úsilí pro zabránění porušení zákonné povinnosti, neboť v textu zákona není výslovně uvedeno, že podnikatel má vynakládat úsilí jen před spácháním deliktu a dále proto, že úsilí k zabránění porušení právní povinnosti lze jistě vynakládat v rámci obecné prevence i před porušením povinnosti. Z dikce § 24b odst. 1 ovšem nelze vyloučit ani právo podnikatele vynaložit toto předvídané úsilí až po té, co k porušení právní povinnosti došlo, resp. po té, co se o deliktu dozví. Dle žalobce je smyslem „neodpovědnosti“ právnických osob dle § 24b odst. 1 ZOS právě jejich ochrana před rizikem porušování povinností ze strany za ní jednajících zaměstnanců. Protože při podnikání fyzických osob dochází k podobnému jevu, poskytl zákon podnikajícím fyzickým osobám stejnou ochranu a právo zbavit se odpovědnosti za správní delikt v § 24b odst. 4 ZOS.

8. Další přitěžující okolností, ke které správní orgán přihlédl, byla přítomnost namrznutého ledu na váze. Přítomnost ledu nelze v prosinci při venkovním prodeji kaprů nikdy zcela vyloučit. V průběhu tří kontrol byl led na vahách zjištěn pouze v jednom případě. Z toho lze naopak usuzovat, že se prodavač snažil tomuto přírodnímu jevu v maximální možné míře předcházet a že v souladu s tím, co požaduje žalovaný, zajišťoval preventivní opatření k zabránění nesprávného určení hmotnosti prodávaného zboží. Okolnost, že v důsledku ulpění ledu na váze došlo k převážení o 65 g, což ve finančním vyjádření činilo 12 Kč, nelze považovat za velmi závažnou. Úvahu správního orgánu o tom, že led na váze je přitěžující okolností označil proto žalobce za zcela neadekvátní. Za naprosto nesprávný považoval žalobce závěr žalovaného, že se správní orgán nedopustil pochybení, když přihlédl k možnosti poškození spotřebitelských práv z důvodu namrzlé váhy u většího množství spotřebitelů, jako k další přitěžující okolnosti. Dle žalobce se nejedná o skutkové zjištění, pro učinění takového závěru nebyl proveden jediný důkaz. Toto tvrzení nemá základ v jednotlivých kontrolních zjištěních a nebylo dokázáno ani v průběhu řízení. Naopak během tří kontrol došlo ke zjištění ledu na váze pouze v jediném případě. Úsudek o množství poškozených spotřebitelů rozhodně nespadá pod diskreční pravomoc správního orgánu. Proto správní orgán neměl k této spekulaci vůbec přihlížet a už vůbec ne jako k přitěžující okolnosti.

9. **Druhým žalobním bodem** je námitka, že za situace, kdy žalobce tvrdil, že uložená pokuta může ohrozit jeho podnikání a žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že toto své obecné tvrzení blíže nespécifikoval svou majetkovou situaci, měl být žalovaný podle § 37 odst. 3 správního řádu vyzván, aby tvrzení o své majetkové situaci doložil. To však žalovaný neučinil a rovnou potvrdil výši pokuty. Proto žalobce k žalobě připojil kopie svých daňových přiznání za rok 2010 a 2011, z nichž vyplývá, že jeho průměrný měsíční příjem v posledních dvou letech činil necelých 20.000 Kč. Podle judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu je správní orgán ukládající sankci povinen

přihlédnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele. Pokutu ve výši 75.000 Kč považoval žalobce s ohledem na své příjmy za natolik vysokou, že pro něj může mít z ústavního hlediska nepřipustný likvidační důsledek. Jím navrhovaná výše pokuty v částce 50.000 Kč by beze zbytku splňovala požadavky na preventivní i represivní funkci sankce.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný nepokládal argumenty žalobce za dostatečný důvod pro snížení uložené pokuty a navrhoval zamítnutí žaloby.

11. K námitce porušení zákazu dvojího přičítání uvedl, že se v popisu způsobu spáchání deliktů není možné zcela vyhnout zopakování skutkového děje a tak úplně eliminovat veškeré znaky skutkové podstaty z odůvodnění výše pokuty. V prvostupňovém rozhodnutí je způsob spáchání jednotlivých správních deliktů popsán zcela konkrétně s důrazem na specifika tohoto případu [porušení § 3 písm. a) přítomnost namrznutého ledu; porušení § 3 písm. c) opakované zjištění; porušení § 16 odst. 1 žádné přitěžující okolnosti z hlediska způsobu spáchání]. Podrobně a s důrazem na jedinečnost konkrétního případu jsou rozebrána i ostatní zákonná kritéria pro určení výše sankce a žalovaný je tak z dvojího přičítání obviňován neprávem.

12. K námitce, že bylo jako k přitěžující okolnosti přihlédnuto k opakovanému zjištění deliktu, když se žalobce o spáchání deliktů na svých provozovnách dozvěděl až s měsíčním odstupem, žalovaný uvedl, že vůči žalobci jednal zcela v souladu se zákonem. Ve stánku provozovaném žalobcem bylo v rámci zákonných pravomocí ČOI provedeno několik kontrol, při nichž byla zjištěna různá pochybení proti zákonu o ochraně spotřebitele. O provedených kontrolách byl žalobce řádně informován a následně s ním bylo zahájeno správní řízení a byla mu uložena sankce. Žalovaný nespatořoval závalu v tom, že bylo při ukládání pokuty přihlédnuto k opakovanému zjištění nesprávného účtování, neboť za těchto okolností je možné předpokládat, že se nejednalo o ojedinělou a nahodilou situaci a taková skutečnost proto nepochybně zvyšuje celkovou závažnost deliktu.

13. K námitce sdělení výsledku kontroly s měsíčním odstupem žalovaný uvedl, že v postupu orgánu I. stupně neshledal žádná procesní pochybení. Žalobce nebyl kontrolám osobně přítomen, proto nemohl být seznámen s kontrolními protokoly bezprostředně, ale tyto mu byly následně zaslány prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Žalobce je sice přesvědčen, že v tomto případě mu mělo být vzhledem ke specifikům předvánočního prodeje kaprů oznámeno provedení kontroly tak, aby mohl učinit nápravná opatření, avšak taková povinnost žalovanému nevyplývá z žádného právního předpisu a nadto vzhledem k tomu, že kontroly byly provedeny v krátkém časovém sledu (17., 20. a 21. 12.) a oznámení o provedení kontroly spolu s kontrolním protokolem musela být kontrolované osobě doručena v souladu se správním řádem, bylo prakticky nemožné, aby bylo provedení kontroly žalobci oznámeno podle jeho představ. Zcela nepředstavitelné je to v případě kontrol 20. a 21. 12., kdy i pokud by oznámení o provedení kontroly bylo zasláno kontrolované osobě téhož dne, mohlo být doručeno nejdříve dne následujícího, kdy již však proběhla další kontrola. Čistě teoreticky by bylo možné stihnout oznámit provedení kontroly dne 17. 12. před provedením následujících kontrol, avšak i vzhledem k tomu, že žalobce si zaslání oznámení vyzvedl až několik dní poté, kdy byl k tomu vyzván (výzva k vyzvednutí datována dle doručenek 9. 1. 2012,

písemnosti vyzvednuty 16. 1. 2012), jevil se žalovanému požadavek žalobce jako neproveditelný.

14. K aplikaci § 24b odst. 1 ZOS žalovaný uvedl, že toto liberační ustanovení by bylo možné aplikovat pouze v případě, kdy by žalobce prokázal, že předtím, než ke spáchání deliktu došlo, vynakládal veškeré možné úsilí pro zabránění porušení povinností, i přesto však vlivem zcela mimořádných vnějších okolností, jež nemohly být z jeho strany předvídaný ani nijak ovlivněny, nastalo porušení zákona. Nic takového však žalobce ani netvrdil ani neprokazoval. Provedení nápravných opatření ze strany podnikatele, kterému bylo oznámeno provedení kontroly a bylo s ním zahájeno správní řízení, by podle názoru žalobce mělo být logickým a žádoucím následkem jím prováděné kontrolní činnosti, jejímž cílem je především účinná ochrana spotřebitelských práv. Následná opatření k nápravě však již nejsou způsobilá zbavit kontrolovanou osobu objektivní odpovědnosti za spáchaný delikt. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že smyslem liberačního ustanovení § 24b odst. 1 je umožnit podnikatelům zbavit se odpovědnosti za porušení zákona zaviněná jejich zaměstnanci. Dle žalovaného naopak zaměstnavatel odpovídá za jednání prodavače, který v rámci plnění svých pracovních povinností jménem podnikatele a na jeho účet uzavírá kupní smlouvy se zákazníky. Pouze sám podnikatel je osobou, která zaměstnance vybírá a udílí mu pokyny, nese proto i rizika spojená s důsledky své volby. Pokud mu zaměstnanec porušením svých povinností při plnění pracovních úkolů způsobí škodu, má zaměstnavatel právo na její náhradu podle pracovněprávních předpisů, avšak není automaticky zbaven veřejnoprávní odpovědnosti za zaměstnancovo jednání. Pokud by bylo možné se na základě § 24b odst. 1 ZOS zbavit odpovědnosti za správní delikt jen proto, že ho zavinil zaměstnanec, ztratila by valná část právní úpravy ochrany spotřebitele zavedená zákonem o ochraně spotřebitele smysl. Tento zákon totiž ukládá povinnosti především přímo prodávajícím (podnikatelům) a za porušení těchto povinností proto ani není možné postihovat samotné zaměstnance. V případě, že by správní delikt zavinil zaměstnanec a podnikatel by se pouze na základě této skutečnosti mohl zbavit odpovědnosti, nebylo by za tento delikt možné v praxi postihnout nikoho.

15. K námitkám týkajícím se namrzání váhy ledem žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobce tyto námitky uplatnil již v odvolání.

16. K námitkám ohledně výzvy žalobce k doplnění jeho tvrzení o majetkové situaci žalovaný uvedl, že podání žalobce netrpělo žádnými nedostatky co do předepsaných náležitostí, takže neměl důvod vyzývat žalobce k odstranění nedostatků podle § 37 odst. 3 s.ř. Žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 s.ř. Žalobce v odvolání uvedl, že jeho podnikání v oblasti prodeje kaprů je pouze sezónní, z veřejně přístupných údajů v živnostenském rejstříku je však zřejmé, že provozuje také hostinskou činnost v několika provozovnách. Dle žalovaného uložená sankce odpovídá závažnosti zjištěných nedostatků a všem okolnostem případu a byla řádně odůvodněna.

IV. Replika žalobce

17. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že je v prvostupňovém rozhodnutí způsob spáchání jednotlivých správních deliktů popsán zcela konkrétně s důrazem na specifika tohoto případu a že by žalovaný byl obviňován z dvojího přičítání neprávem.

18. Citoval § 3 písm. a) ZOS, podle něhož je prodávající povinen prodávat výrobky ve správné hmotnosti ..., a tvrdil, že z logiky věci vyplývá, že když prodávající tuto povinnost nesplní, uvede spotřebitele v omyl. Následek nesplnění této povinnosti je vždycky omyl spotřebitele. Na straně 8 prvostupňového rozhodnutí je k porušení § 3 písm. a) ZOS ohledně následků spáchání deliktu výslovně uvedeno, že byly ČOI zjištěny přitěžující okolnosti, neboť spotřebitel byl uvedeným jednáním uveden v omyl. Žalovaný tak zjistil přitěžující okolnosti, které jsou jako následek obsaženy v samotné skutkové podstatě správního deliktu. Totéž lze říci k přitěžující okolnosti uvedené na straně 8 prvostupňového rozhodnutí k porušení § 3 písm. c) ZOS ohledně následků spáchání deliktu. Podle citovaného ustanovení je prodávající povinen prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat. Pokud prodávající nesplní svou povinnost a neúčtuje správně, nutně uvede spotřebitele v omyl. Přitěžující okolnost, ke které žalovaný přihlédl při vyměřování pokuty, tedy uvedení v omyl, je jako následek opět obsažen v samotné skutkové podstatě správního deliktu. Dle žalobce je proto nespravedlivé přihlížet k opakovanému zjištění deliktu jako k přitěžující okolnosti, a to s ohledem na okolnost, že se žalobce o spáchaných deliktech dozvěděl až s měsíčním odstupem a nemohl tak učinit žádná opatření k tomu, aby opakování správních deliktů zabránil.

19. Žalovaný dále namítá, že mu žádný zákon neukládá, aby informoval žalobce tak, aby mohl učinit nápravná opatření. Žalobce nikdy netvrdil opak. Avšak postup žalovaného, který porušení povinností a spáchání správních deliktů při prosincovém prodeji kaprů sdělí žalobci až za měsíc po ukončení prodeje a potom při vyměřování pokuty přihlédně k opakování jako k přitěžující okolnosti, shledává žalobce nepřiměřeně tvrdým a tím odporujícím zásadám spravedlnosti. Úvahy žalovaného, že případné oznámení o provedené kontrole by si žalobce stejně vyzvedl pozdě, považoval žalobce za ničím nepodložené spekulace, nemající oporu v dokazování.

20. Ohledně výkladu ustanovení § 24b odst. 1 ZOS žalobce setrval na své argumentaci, že z textu tohoto ustanovení nelze dovodit nemožnost zbavit se odpovědnosti i po porušení povinnosti, což mu bylo znemožněno. Rozhodnutí o této otázce nechává žalobce na úvaze soudu, stejně jako otázku přítomnosti ledu na váze coby přitěžující okolnosti.

21. K vyjádření žalovaného, že neměl důvod vyzývat žalobce k odstranění nedostatků odvolání, žalobce uvedl, že žalovaný posuzoval tvrzení žalobce, že výše pokuty může ohrozit jeho podnikání. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce své obecné tvrzení nijak blíže nespecifikuje ani svou majetkovou situaci nijak nedokládá a žalovaný se proto ztotožňuje s výší uložené pokuty. Žalovaný tak zjevně rozhodoval o něčem, k čemu neměl podklady. Pak nelze přijmout závěr žalovaného, že podání netrpělo nedostatky. Žalovaný měl vyzvat žalobce k dodání podkladů k rozhodnutí. V té souvislosti žalobce argumentoval zásadou materiální pravdy obsaženou v § 52 s.ř., podle které správní orgán vždy provede důkaz, který je potřebný ke zjištění stavu věci.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

22. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

23. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

24. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným pro porušení § 3 písm. c) ZOS a tím naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS, kterého se dopustil tím, že dne 17. 12. 2011 v provozovně „Prodej kaprů“ před OC Globus, Chotíkov 385, Plzeň, kde t.č. podnikal, nesprávně účtoval kontrolní nákup částkou 285,- Kč namísto správné částky 271,- Kč po zaokrouhlení, tj. s rozdílem + 14 Kč po zaokrouhlení v neprospěch spotřebitele a dále tím, že dne 21. 12. 2011 v téže provozovně nesprávně účtoval kontrolní nákup částkou 752,- Kč namísto správné částky 507,- Kč po zaokrouhlení, tj. s rozdílem 245,- Kč po zaokrouhlení v neprospěch spotřebitele. Při uvedených kontrolách tak účtoval s rozdílem + 259,- Kč po zaokrouhlení v neprospěch spotřebitele.

25. Dále byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím shledán vinným pro porušení § 3 písm. a) ZOS a tím naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS, kterého se dopustil tím, že dne 20. 12. 2011 v téže provozovně nesplnil povinnost prodávat výroby (1 x 3,185 kg kapr v ceně 96,- Kč/kg a 1 x 0,485 kg vnitřností v ceně 199,- Kč/kg) zakoupené do kontrolního nákupu ve správné hmotnosti, neboť při kontrolním nákupu převažovala váha z důvodu ulpění ledu na váze + 0,065 kg v neprospěch spotřebitele, což činilo v případě kontrolního nákupu rozdíl + 12 Kč po zaokrouhlení v neprospěch spotřebitele.

26. Dále byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím shledán vinným pro porušení § 16 odst. 1 ZOS a tím naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. m) ZOS, kterého se dopustil tím, že dne 21. 12. 2011 v téže provozovně vydal spotřebiteli na vyžádání doklad o zakoupení výrobku (paragon S 8952555), který neobsahoval stanovené náležitosti, a to za jakou cenu byly zakoupeny jednotlivé výrobky, když uvedl pouze konečnou cenu, tj. součet všech zakoupených položek.

27. Na základě uvedených zjištění byla žalobci uložena příkazem správního orgánu I. stupně ze dne 13. 3. 2012, čj. ČOI 34853/12/2200, pokuta **100.000 Kč**. Na základě žalobcem podaného odporu byla prvostupňovým rozhodnutím pokuta snížena na **75.000 Kč**. V odporu i následně v odvolání byly uplatněny námitky shodné jako nyní v žalobě. Žalobce v odvolání nezpochybňoval výsledky kontrol ve dnech 17., 20. a 21. 12. 2011 v jeho provozovně, ale napadal výši uložené pokuty 75.000 Kč, která je stále velmi přísná a vysoká. Uváděl, že s ohledem na sezónnost podnikání a hospodářskou krizi by pro něj mělo zaplacení tak vysoké pokuty krajně nepříznivé následky a mohlo by ohrozit existenci jeho podnikání. Namítal, že výše pokuty mnohonásobně převyšuje částku, kterou na prodeji kaprů vydělal, na její zaplacení si bude muset půjčit. Navrhoval proto, aby byla pokuta snížena na 50.000 Kč.

28. Žalovaný v rámci odvolacího řízení dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně učinil potřebná skutková zjištění ve smyslu § 3 správního řádu a nepochybil ani při právním hodnocení v závěru, že se žalobce dopustil uvedených správních deliktů. Žalovaný pouze změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že slova „*nesplnil povinnost prodávat výrobky zakoupené do kontrolního nákupu ve správné hmotnosti, a to 1 x 3,185 kg kapr á 96,- Kč/kg a 1 x 0,485 kg vnitřnosti á 196,- Kč/kg*“ nahradil slovy „*nesplnil povinnost prodávat výrobky zakoupené do kontrolního nákupu ve správné hmotnosti, a to 1 x 3,185 kg kapr á 96,- Kč/kg a 1 x 0,485 kg vnitřnosti á 199,- Kč/kg*“, tzn. opravil pouze zřejmou nesprávnost, když změnil označení ceny vnitřností z částky 196 Kč/kg na částku 199 Kč/kg. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Právní hodnocení

29. **První žalobní bod není důvodný.** V rámci prvního žalobního bodu se krajský soud zabýval námitkou žalobce, že správní orgány obou stupňů při rozhodování o výši pokuty porušily zásadu zákazu dvojího přičítání k tíži žalobce, když několikrát přihlédly k okolnosti, která je zákonným znakem posuzovaného správního deliktu.

30. Podle § 3 ZOS *prodávající je povinen podle písm. a) prodávat výrobky ve správné hmotnosti, míře nebo množství a umožnit spotřebiteli překontrolovat si správnost těchto údajů; podle písm. c) prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat; při konečném účtování prodáváných výrobků a poskytovaných služeb v hotovosti se celková částka zaokrouhluje vždy k nejbližší platné nominální hodnotě zákonných peněz v oběhu. Podle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS prodávající se dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle § 3.*

31. Žalobci je kladeno za vinu porušení povinností podle § 3 písm. a) a c) a tím spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS. Konkrétně pak porušení povinnosti podle § 3 písm. a) tím, že při kontrolním nákupu převažovala váha z důvodu ulpění ledu na váze + 0,065 kg, což činilo rozdíl +12 Kč v neprospěch spotřebitele. Dále pak porušení povinnosti podle § 3 písm. c) tím, že nesprávně účtoval kontrolní nákup částkou 285,- Kč místo částky 271,- Kč po zaokrouhlení, tj. s rozdílem + 14 Kč v neprospěch spotřebitele. Podle § 24 odst. 10 písm. d) ZOS *se za správní delikt podle § 24 odstavec 7 písm. a) uloží pokuta do 5.000.000 Kč.*

32. Podle § 16 odst. 1 ZOS *na žádost spotřebitele je prodávající povinen vydat doklad o zakoupení výrobku nebo o poskytnutí služby s uvedením data prodeje výrobku nebo poskytnutí služby, o jaký výrobek nebo o jakou službu se jedná a za jakou cenu byl výrobek prodán nebo služba poskytnuta, spolu s identifikačními údaji prodávajícího obsahujícími jméno a příjmení nebo název nebo obchodní firmu, případně název prodávajícího, jeho identifikační číslo osoby, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Podle § 24 odst. 7 písm. m) ZOS prodávající se dopustí správního deliktu tím, že nevydá spotřebiteli na jeho žádost řádně vyplněný doklad o zakoupení výrobku nebo o poskytnutí služby s údaji stanovenými v § 16 odst. 1.*

33. Dále je žalobci kladeno za vinu porušení povinností stanovené v § 16 odst. 1 ZOS a tím spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. m) ZOS. Konkrétně porušení

povinnosti tím, že vydal spotřebiteli na vyžádání doklad o zakoupení výrobku, který neobsahoval stanovené náležitosti, a to cenu jednotlivých zakoupených položek, ale jen součet všech zakoupených položek. Podle § 24 odst. 10 písm. m) ZOS se za *správní delikt podle § 24 odstavce 7 písm. m) uloží pokuta do 1.000.000 Kč.*

34. O výši pokuty za spáchaný *správní delikt* rozhodují *správní orgány* v rámci *volného* *správního uvážení* podle *kritérií stanovených pro rozhodování o výši pokuty v konkrétním zákoně*, který upravuje posuzovaný *správní delikt*. Nejvyšší *správní soud* k tomu v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, čj. 1 As 148/2012 – 37, uvedl: *„Úkolem soudů ve správním soudnictví není zkoumat správnost závěrů učiněných na základě správního uvážení, či dokonce toto uvážení nahrazovat. Soudy pouze zkoumají, zda správní uvážení vychází z dostatečně zjištěného stavu věci, zda odpovídá zásadám logiky a je v souladu s účelem zákona. Nejvyšší správní soud rovněž vyslovil, že každé správní uvážení má své meze, vyplývající v prvé řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, principu proporcionality apod. Právě dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb.). Jakkoliv má tedy správní orgán při ukládání sankčního opatření volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování, jejichž dodržení podléhá soudnímu přezkumu.“* Soud je pak v případě žaloby podané proti rozhodnutí o *správním deliktu* oprávněn ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit napadené rozhodnutí pro nezákonnost, zjistí-li, že *správní orgán* překročil zákonem stanovené meze *správního uvážení* nebo je zneužil.

35. Ohledně rozhodování o výši pokuty existuje ve *správním soudnictví* poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího *správního soudu*. Odůvodněním rozhodnutí *správního orgánu* o uložení pokuty se Nejvyšší *správní soud* zabýval např. v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 As 51/2007 – 68, kde uvedl, že *„rozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ.“* V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší *správní soud* navázal na svoji argumentaci v rozsudku ze dne 20. 4. 2006, čj. 14 As 14/2005 – 84, a vyložil, že *„řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohlednění všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu.“* (...) *„Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.“* (...) *„Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.“*

36. V rozsudku ze dne 14. 1. 2010, čj. 4 Ads 129/2009 – 111, pak Nejvyšší *správní soud* uvedl: *„Odůvodní-li správní orgán přezkoumatelným způsobem všechna kritéria § 17 odst. 18*

zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, tj. závažnost, způsob, dobu trvání a následky protiprávního jednání, nelze než žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

37. „Hlavním kritériem při určování přiměřené výše pokuty není primárně skutková podstata deliktu, nýbrž intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě“ (viz rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2012, čj. 3 Ads 53/2011 – 68). V rozsudku ze dne 29. 8. 2012, čj. 4 Ads 114/2011-105 Nejvyšší správní soud uvedl: „Zásada zákazu dvojího přičítání má zabránit tomu, aby se jedna a tatáž skutečnost určité kvantity a kvality (intenzity) přičítala pachateli dvakrát, a to jednou jako znak skutkové podstaty (při hodnocení viny) a podruhé jako okolnost přitěžující či polehčující (při hodnocení ukládaného trestu). V případě zákazu dvojího přičítání se jedná o otázku rozlišování (odstupňování) intenzity nezbytné k naplnění skutkové podstaty na jedné straně a intenzity další (vyšší, z hlediska naplnění skutkové podstaty nevyčerpané), která teprve může mít význam z hlediska úvah o trestu jako okolnost přitěžující či polehčující, na straně druhé. Jak bylo již uvedeno výše, v projednávané věci nebyl správní delikt stěžovatelky podřazen skutkové podstatě, která by vůbec umožňovala odstupňování intenzity nezbytné k naplnění skutkové podstaty na jedné straně a intenzity další – vyšší a z hlediska naplnění skutkové podstaty nevyčerpané, která teprve by měla význam z hlediska úvah o výši pokuty, a to jako okolnost přitěžující či polehčující – na straně druhé.“ Žalobce v souvislosti s námitkou zákazu dvojího přičítání zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 4 As 33/2010, ve kterém se Nejvyšší správní soud ztotožnil se stěžovatelem, že soud stejně jako žalovaný „chybně podřadil hledisku povahy protiprávního jednání, které je významné při úvaze o výši pokuty, samotnou skutkovou podstatu správního deliktu, neboť v rámci úvah o výši uložené pokuty hodnotil i to, že byl porušen zákon a že správní delikt byl vůbec spáchán, což označil za určující. Tím se soud stejně jako žalovaný dopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť ohrožení oprávněného zájmu spotřebitele je předpokladem pro vyvození sankční odpovědnosti, ale netýká se úvah o výši uložené pokuty.“ V uvedeném rozsudku je rovněž uvedeno: „Splnění zákonných podmínek skutkové podstaty správního deliktu je totiž základním předpokladem pro vyvození sankční odpovědnosti, tedy předpokladem pro uložení sankce, ale nevypovídá nic o její výši.“

37. Při stanovení výše pokuty za správní delikt podle zákona o ochraně spotřebitele je nutno vycházet z ustanovení § 24b odst. 2 ZOS, podle něhož *při určení výměry pokuty se přihlídně k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.* Uvedené ustanovení zákona o ochraně spotřebitele obsahuje taxativní výčet relevantních hledisek, kterými se musí správní orgán rozhodující o výši pokuty zabývat.

38. V daném případě byla výše pokuty uložené žalobci za uvedené správní delikty zdůvodněna v prvostupňovém rozhodnutí tak, že „*Při určení výměry pokuty správní orgán ve smyslu ustanovení § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele přihlédl k závažnosti správního deliktu, jenž je dána především způsobem jeho spáchání, a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.*“

39. Správní orgán I. stupně zdůvodnil výši pokuty tak, že uvedl k porušení **§ 3 písm. a) ZOS ke způsobu spáchání** správního deliktu, že byly správním orgánem shledány přitěžující okolnosti, neboť „*bylo zjištěno, že na váze určené k vážení kaprů byl namrznutý led, který*

automaticky zvyšoval váhu (a tím i cenu) zakoupeného zboží“. K následkům spáchání správního deliktu uvedl, že byly zjištěny přitěžující okolnosti, neboť „*spotřebitel byl uvedeným jednáním uveden v omyl, kdy se mylně domníval, že bude prodávajícím vážena skutečná váha zboží - kapr a vnitřnosti.*“ K okolnostem, za nichž byl delikt spáchán, uvedl, že „*na základě posouzení tohoto kritéria byl předmětný správní delikt vyhodnocen jako závažnější, kdy správní orgán přihlédl k částce +12,- Kč o kolik bylo prodávajícím v rámci kontrolního nákupu účtováno více, než mělo správně být.*“ Na základě výše uvedeného byl delikt jako celek hodnocen jako velmi závažný.

40. K porušení § 3 písm. c) ZOS správní orgán I. stupně uvedl ke způsobu spáchání správního deliktu, že byly shledány přitěžující okolnosti spočívající v tom, že bylo porušení povinnosti podle § 3 písm. c) ZOS zjištěno opakovaně, a to dne 17. 12. 2011 a dne 21. 12. 2011, „*z čehož prokazatelně vyplývá, že na totožné provozovně dochází k opakovanému porušení citovaného ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, a že se tedy nejedná o ojedinělé porušení právních předpisů.*“ K následkům spáchaného správního deliktu, byly zjištěny přitěžující okolnosti, neboť „*spotřebitel byl uvedeným jednáním uveden v omyl, kdy se mylně domníval, že bude účtována cena deklarovaná.*“ K okolnostem, za nichž byl delikt spáchán, uvedl, že „*na základě posouzení tohoto kritéria byl předmětný správní delikt vyhodnocen jako závažnější, kdy správní orgán přihlédl k celkové částce +259,- Kč o kolik bylo prodávajícím účtováno více, než mělo správně být, kdy tato částka je pro spotřebitele velmi vysoká, neboť tato částka představuje nezanedbatelnou újmu při uskutečňování nákupu.*“ Na základě výše uvedeného byl delikt jako celek hodnocen jako velmi závažný.

41. Další přitěžující okolností, kterou správní orgán I. stupně zohlednil v případě porušení povinností stanovených v § 3 písm. a) a c) ZOS bylo, že „*poškození spotřebitelských práv (nesprávné účtování či převažování z důvodu namrzlé váhy) se mohlo týkat většího množství spotřebitelů, neboť nákup vánočního kapra patří mezi tradiční a běžnou součást štědrovečerní večeře, a je proto velmi hojně spotřebiteli nakupován, a to především před velkými nákupními centry, tak jako tomu bylo v tomto případě.*“

42. K porušení § 16 odst. 1 ZOS správní orgán I. stupně uvedl, pokud jde o způsob spáchání správního deliktu, že nebyly shledány přitěžující okolnosti, co se týče následků spáchání správního deliktu, byly zjištěny přitěžující okolnosti, neboť „*spotřebitel neměl možnost ověřit si ceny jednotlivých položek zakoupených do kontrolního nákupu.*“ K okolnostem, za nichž byl delikt spáchán, uvedl, že nebyly shledány polehčující ani přitěžující okolnosti. Na základě výše uvedeného byl správní delikt jako celek hodnocen jako méně závažný.

43. Správní orgán I. stupně dále jako k polehčující okolnosti přihlédl ke skutečností, které žalobce uvedl v podaném odporu a ve vyjádření k podkladům rozhodnutí. Rozhodnutí o výši pokuty správní orgán I. stupně uzavřel tím, že „*výše pokuty zcela odpovídá závažnosti správního deliktu, která je správním orgánem hodnocena s ohledem na výše uvedené jako velmi závažná, čemuž odpovídá i správním orgánem vyměřená pokuta. Pokuta je uložena za jednání naplňující skutkovou podstatu tří správních deliktů v dolní hranici rozpětí uvedeného v ust. § 24 odst. 10 písm. a) a d) téhož zákona, podle kterého orgán dozoru může uložit pokutu až do výše 1 000 000, resp. 5 000 000,- Kč. Dle uvážení správního orgánu je shora uvedená výše pokuty plně v souladu se zákonem, nese v sobě i nezbytný preventivní prvek a svojí výší odpovídá zásadě přiměřenosti používané ve správním řízení.*“

44. Dříve než soud přistoupí k hodnocení výše uvedeného závěru správního orgánu I. stupně a následně žalovaného, konstatuje, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.7.2007, čj. 8Afs 75/2005-130 uvedl: „*Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“ V daném případě se krajský soud plně ztotožnil se závěry učiněnými žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolacích námitkách žalobce, které jsou shodné jako námitky uplatněné v žalobě. Na počátku vyložení svých závěrů proto soud citoval z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

45. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že po přezkoumání písemných materiálů dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu § 3 správního řádu, nepochybil ani při právním hodnocení, že se žalobce dopustil předmětných správních deliktů a tyto mu byly bezpečně prokázány, neshledal procesní vadu s dopadem na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. K obdobnému závěru dospěl i krajský soud.

46. K námitkám žalobce žalovaný řádně zdůvodnil, proč se shoduje se závěrem správního orgánu I. stupně. K porušení povinnosti stanovené v **§ 3 písm. a) ZOS** shledal rovněž žalovaný, že se jedná o velmi závažné porušení této povinnosti, což zdůvodnil tím, že „*právě skutečnost, že se při venkovním prodeji v zimních měsících dá předpokládat namrzání ledu na váze, měla vést podnikatele k zajištění preventivních opatření k zabránění nesprávného určení hmotnosti prodávaného zboží a následku, kterým bylo účtování + 12 Kč v neprospěch spotřebitele.*“ Soud se shoduje s žalovaným, že tento následek správního deliktu vzhledem k cenám prodávaného sortimentu nelze považovat za zanedbatelný, proto bylo na místě přihlídnout k němu jako k přitěžující okolnosti.

47. Dále žalovaný uvedl, že „*účelem § 24b odst. 1 ZOS je umožnit zbavení se objektivní odpovědnosti za správní delikt podnikateli, který prokáže, že před spácháním tohoto deliktu (což zdůraznil podtržením textu) vynaložil veškeré možné úsilí pro zabránění porušení zákonné povinnosti. Odvolatel nebyl nijak krácen na možnosti vyvinění se dle zmíněného ustanovení, tato možnost jím však nebyla využita, když neprokázal, že by před zjištěním porušení povinností dle zákona o ochraně spotřebitele vynakládal jakoukoliv snahu pro jeho předejití. Případná následná nápravná opatření by již neměla vliv na naplnění skutkové podstaty správního deliktu, ke kterému prokazatelně došlo.*“ Soud se shoduje s žalovaným, že v zákoně č. 552/1991 Sb., není pro seznámení se s kontrolním protokolem stanovena žádná lhůta. Pokud byl žalobce seznámen s výsledky kontroly v polovině lednu 2012, jedná se o dobu standardní. Provedení případných následných opatření po té, kdy by byl žalobci sdělen výsledek provedených kontrol, by skutečně ani v případě provedení následných opatření nemělo vliv na skutečnost, že došlo ke spáchání správního deliktu. Soud proto shodně jako žalovaný neshledal, že by byl žalobce postupem obou správních orgánů jakkoliv krácen na svých právech nebo, že by správní orgán nedodržel některou ze svých procesních povinností při projednávání zjištěného porušení jím dozorovaného předpisu. Žalobce ani následně po seznámení se s výsledky kontrolních zjištění neuplatnil postup podle § 24b odst. 1 ZOS, nepředložil důkazy, že před spácháním deliktu vynaložil veškeré možné úsilí pro zabránění

porušení zákonné povinnosti. Rozhodné není ani to, že ze tří kontrol bylo toto porušení povinnosti shledáno v jednom případě.

48. Soud se shoduje rovněž se závěrem žalovaného, že bylo důvodně jako přitěžující okolnost přičteno porušení povinnosti stanovené v § 3 písm. c) ZOS opakovaně, přestože nebylo žalobci provedení předchozí kontroly oznámeno před provedením kontroly následně. Rovněž závěr soudu je takový, že opakované zjištění povinnosti při další kontrole naznačuje, že se nejedná pouze o mimořádný případ, který nastal zcela výjimečně.

49. Pochybení soud neshledal ani v postupu správních orgánů obou stupňů, které shledaly jako přitěžující okolnost možnost ohrožení práv většího množství spotřebitelů, když byla kontrola provedena ve stánku před nákupním centrem několik dní před vánočními svátky, kdy lze zcela důvodně předpokládat, že bude mít o nákup kaprů zájem velké množství zákazníků. Správní orgán I. stupně přihlédl k této skutečnosti pouze jako k pravděpodobné a vycházel při tom výhradně z všeobecně známých skutečností, nebylo třeba, aby tuto okolnost dále prokazoval. Proto se soud i s touto argumentací žalovaného shoduje.

50. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky stanovenými v § 24b odst. 2 ZOS. Přezkoumatelným způsobem odůvodnit, ke kterému hledisku a proč přihlédl jako k přitěžující okolnosti a odůvodnit, jaký vliv mělo každé z hledisek a počet spáchaných správních deliktů na konečnou výši pokuty. Z uvedeného je rovněž zřejmé, že jak správní orgán I. stupně nepodřadili hledisku povahy protiprávního jednání, které je významné při úvaze o výši pokuty, samotnou skutkovou podstatu konkrétního správního deliktu. Žalovaný proto nepochybil, když se se závěry učiněnými správním orgánem I. stupně ztotožnil ve smyslu § 90 odst. 5 správního řádu.

51. Důvodným není ani **druhý žalobní bod**. Soud k tomu shodně s žalovaným uvádí, že podání žalobce obsahovalo všechny předepsané náležitosti. Nebyl proto důvod vyzývat žalobce k odstranění nedostatků podle § 37 odst. 3 správního řádu. Žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Bylo proto na žalobci, aby své tvrzení podložil důkazy ohledně výsledků podnikání a své majetkové situace. Žalobce v odvolání uvedl, že jeho podnikání v oblasti prodeje kaprů je pouze sezónní, z veřejně přístupných údajů v živnostenském rejstříku však žalovaný zjistil, že žalobce provozuje také hostinskou činnost v několika provozovnách. Rovněž dle krajského soudu uložená sankce odpovídá závažnosti zjištěných nedostatků a všem okolnostem případu a byla řádně odůvodněna.

Závěr

52. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

53. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 31. března 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková